

16
DISSERTATIO ACADEMICA

DE

PARODIA,

CUJUS

PARTEM PRIOREM,

Venia Ampl. Facult. Philof. Aboënf.

PRÆSIDE

JOH. FREDR. WALLENIO,

*Eloqu. Prof. Reg. & Ord. Regg. Societt. Patriot.
Holm, Oecon. Fenn. & Oecon. Wermel. Membro,*

PRO-GRADU

Ventilandam fistit

ANDREAS JOACHIMUS STRENG,

Stip. Reg. Tavastensis.

In Aud. Physico die IV Mart. MDCCCVII.

H. a. m. c.

ABOÆ, Typis FRENCKELLIANIS.

IN
SACRAM REGIAM MAJESTATEM
MAGNÆ FIDEI VIRO,
DIOECESEOS BORGŒNSIS
EPISCOPO REVERENDISSIMO,
REGII ORDINIS DE STELLA POLARI
COMMENDATORI SPLENDIDISSIMO,
S. S. THEOLOG. DOCTORI CELEBERRIMO,
DOMINO
ZACHARIÆ CYGNÆO

Sacrum

Voluit, debuit,

REVERENDISSIMI NOMINIS

Cultor humilimus

AND. JOACH. STRENG,

Nec desilies imitator in arctum.

HORAT.

Ut ad virtutes laudesque aliorum imitandas; ita ad effingendas voce, verbis, vultu, gestibus aliave ratione pravitates eorundem ac deformitates, pronum nullo non tempore fuit genus humanum. In his vero quam in illis facilius visum negotium plures fere effecit pravi quam pulcri imitatores. Non istas jam loquimur morum labe, perniciofa quidem contagione late serpentes, sed asumptas libentius quam simulatas, videntemque meliora & probantem, sed deteriora sequentem, quod sæpe videmus, inficientes: estque nobis de illis potius, externis maxime, mendis sermo, quæ vel nativam deturpant humanæ formæ dignitatem, vel a politiorum hominum ac sana mente utentium iudicandi, agendi, loquendi vivendique consuetudine ita abhorrent, ut risu quam odio videantur digniora, quorumque ideo similitudinem non serio imitandi proposito, sed alterius ludificandi gratia, exprimere conantur homines. Et in corporis quidem vitiis,

A

ut

ut jocandi ridendique, CICERONE (a) iudice, satis bellam (sed plerumque illiberalem), ita petulanter imitandi bene amplam, paratam sibi vident arripereque avide solent homines aut ætate aut ratione infantes materiem. Quam artem, simiolis & infimi ordinis histrionibus dignam, sibi habeant isti: patiantur a sanioribus contemni & repudiari, indignantibus nempe ea rideri, quæ absint a culpa & corrigi, quantumvis coneris, nequeant. Sunt vero in moribus opinionibusque non paucorum insulsa multa atque ridicula, non illa quidem animadversio- num severitate, sed honesti risus moribus exagitan- da: qua in re certe non minus valet scita sub- jectaque oculis perversitatis imitatio, ac pungens satiræ, quam non scribere difficile est interdum, acrimonia. Solent nimirum eadem, quæ est mortali- um in se ipsos indulgentia, in aliis quam in nobis- met videri fœdiora; in primis cum vix adeo fidelis unquam fit hæc imitatio, quin aliquid veritati vel studiose affingatur insignioris pravitatis (*carricature*), meliorum rerum temperamento non satis emollitæ. Quod si in Comoedia diligentius elaborata & tersa, illaque in primis, quam *characteristicam* (s. *etholo- gicam*) appellant, fieri quotidie videmus, quid in communi vita putabimus, ubi turpitudinis censuram amarulentam magis reddunt nonnunquam privatæ ini-

a) De Orat. L. II. c. 59. f. 239. cfr. QUINTILIANI de La-
bit. Orat. L. VI. c. 3 f. 37.

inimicitiae? At quemadmodum in illa, cujus mentionem injecimus, Comœdia, utpote cum actione conjuncta, non menti tantum sed & oculis spectanda exhibetur, si non universa, at exstantior tamen quædam, vitæ morumque alienorum ratio: sic in verbis, scriptis potissimum, subjectoque iisdem sensu, perverso saltem atque inepto (nam pulcris pravam supponere & inculcare sententiam, quamvis non insolitum, incongruens est), ad majores etiam inflectendis ineptias vel acriori adspergendis sale occupata fere *Parodia*, nihil in se habet Dramatici, nec oculorum proprie egens interventu, depictas sua arte tabulas menti propius admovet. Cujus quidem artificii naturam & origines adumbrare (nam reliqua ad propositam materiam pertinentia alii pertractanda relinquere & temporis & facultatum ratione cogimur) ingredientibus nobis, ut paucorum, quos promittere his nostris audemus, lectorum adsit benignitas, verecunde contendimus.

Monuimus in Imitatione versari *Parodiam*, eaque non tam seria quam ludicra, perfectæque elegantiae minus quam, ex voluntario sed in alterum rejecto vitio, risus quærente: a qua constituenda vocis notione neque abnuit Græca ejusdem origo. Cum enim soleat τὸ παρά in compositione sæpius inferre significationem immutationis a proba genuinaque rei ratione discordantis, & propterea vitio-

A 2

fæ, jocularè f. comicam carminis inflexionem cogitare pronissimum erit. Sed juvabit ex ipsa veterum loquendi consuetudine vim vocis excussisse.

ARISTOTELES (a) igitur, de triplici imitatione loquens, meliorum, similibus, pejorum, ad ultimum genus retulit Parodias, easque propterea Comœdiæ similes esse voluit, in qua ridiculi infit imitatio. Cum enim "omnis vituperatio, si gravius posita sit, *severa*, si levius, *ridicula*" fiat (b), hanc, non illam, primitus & proprie respexisse videtur Parodia, aculeosque vibrasse non tam vulnerantes quam moleste prurientes (c). His autem carere antiquitus vix unquam ausa, neque potuit in nuda, quantumvis urbana & lepida, sed omni acrioris falis irritamento casu, alienorum versus assumptione, atque ad alias res, plus minus similes aut oppositas, accommodatione consistere: quod ubi factum, aliis potius, quam Parodiæ, vocabulis, ut τῶν ἀκολούθως ποιῶν (d),

λαλε-

a) Περὶ ποιητικῆς Cap. 2. Cfr. Cap. 5.

b) QUINTILIANUS l. c.

c) Cum tamen soleat risus, commoto ira animo, esse intemperantior, limites nunquam excedere & ab acerbitate omnino abstinere, difficile fuit. Festiviores (πολλὰ χαρῆντα) fuisse EUBOEI in hoc genere lusus, auctor est ATHENÆUS Deipnosoph. L. XV. c. 16.

d) ATHENÆUS L. VII, c. 13.

λαμβάνειν παρὰ (e), λέγειν τὸ ἐν (f), μεταφέρειν τὰ
τῆ (g), προσφέρειν ἐκ (h), φάναι ἐκ (i) & similibus,
usi fuerunt antiquiores. Contra vero de TIMONE
Phlasiō DIOGENES LAËRTIUS (k), de HEGEMONE
Thasiō ATHENÆUS (l), ingessisse illum in Dogma-
ticos omnes maledicta atque convicia, versus alio-
rum imitando (ἐν παρωδίας εἶδει), huncque callidum
& vafrum fuisse histrionem, recitandisque parodiis
Athenienses impense adeo delectasse, ut effulsissime
riferint, memoriæ prodiderunt: unde patet, fuisse
ambos hosce parodos non in propriis aliorum au-
thoritate firmandis opinionibus, sed in risu ciendo
hominibusque sibi minus gratis mordaciori satiræ li-
xivio perfricandis, occupatos. Et in plerisque sane
veterum vel ad reprehensionem vel ad risum & jo-
cum referri videas, ut τὸ παρωδεῖν (m), ita synony-
morum fere loco hinc illinc usurpata τὰ ἀντιγρά-
φειν

e) Idem L. X. c. 1.

f) Idem L. IX. c. 18.

g) Idem L. VI. c. 18.

h) DIOGENES LAËRTIUS de vitis Philosophorum, L. IV. c.
6, n. 3, in vita ARCESILAI.

i) Idem L. VII. c. 1. n. 26 in vita ZENONIS Cittiej.

k) L. IX. c. 12. n. 2.

l) L. IX. c. 17.

m) DIOGENES LAËRTIUS L. II. cap. 12 n. 6. c. 18 n. 3. L.
IV. c. 7 n. 6, ATHENÆUS L. II. c. 13. L. IX. c. 17.

Φειν (n), παραβιάζειν (o), μεταγράφειν (p), Φλυακο-
 γραφεῖν (q), παρατιθέναι (r), παραποιεῖν (s), σκώ-
 πτειν, γελοιάζειν (t) aliaque.

At

-
- L. XV. c. 16. Ad risum refert etiam QUINTILIANUS L. VI. c. 3 f. 97, cui facem prætulit CICERO de Orat. L. II. c. 64. f. 257.
- n) PLUTARCHUS de sui laude citra invidiam cap. 22.
- o) Idem de audiendis ab adolescente Poëtis cap. 54.
- p) DIOGENES LAËRTIUS L. VII. c. 1. n. 21 de parodia ZENONIS Cittiei in versus HESIODI *Egy.* 291. 293. Eodem fere sensu, aut saltem de mutatione scripturæ sive parodica sive non parodica, hanc vocem adhibuit EUSTATHIUS ad Iliad. I. 400. Cfr. ALEXANDER POLITUS in nota ad suæ editionis EUSTATHIUM T. I. p. 501. n. 3.
- q) ATHENÆUS L. XIV. c. 21. SOPATRUM, quem alias Parodum nominat, *Φλυακογράφον* appellans.
- r) Idem L. I. c. 4.
- s) Idem L. XII. c. 1. ubi de illa Parodiæ specie intelligendum voluit Anonymus quidam (*Neue Leipziger Literatur Zeitung* 1806, St. 129), quam Galli vestis mutationem (*travestissement*) appellant, cujusque in sequentibus explicanda est natura. Etiam EUSTATHIO, cujus tamen locum invenire non licuit, familiare esse *παραποιήσεως* pro *παρωδία* vocabulum monuit HENR. STEPHANUS in *Parodiarum exemplis* (1675, 8:o) p. 144.
- t) Ambabus hisce vocibus jungi a JULIANO Imperatore (in *Cæsaribus*) videas τὸ παρωδεῖν, non quidem ut omnino ejusdem, nec diversi tamen, generis.

At falleretur, qui putaret in risu movendo omnem substitisse Parodorum operam. Accommodari in plura, atque ad alium & quemcunque fere sensum traduci, facile queunt verba aliorum sive loquentium sive scribentium tantum non omnia: quod etiam honoris causa fieri posse, & ad opinionem de re quadam disferentis, auctoritate gravi & in vulgus probata, firmandam, nec non ad excitandam, alendam, servandam egregie dictorum memoriam, non plane nihil valere, quis non conjiciat? Huc accedunt paratissima in multis hominum, quam vocant, idearum asociatio, & similitudinum dissimilitudinumque quærendarum, cernendarum & persequendarum insitum vel innatum potius studium, nec levis ex recurrentibus inopinato, mutatis quidem & innovatis, sed dudum notis & remoto tenuioris texti velamine non ægre agnoscendis, voluptas: quæ omnia facile efficiunt, ut ludendi consilio misso vel in seria semet ingerat Parodici artificii libertas. Quo in genere abundantissimus EUSTATHIUS, non spreto quidem (u) sed feriato sæpius risus jocique aut objurgationis aucupio, partim suo indulgens genio, partim prioribus forte,
nec

---

u) Sic ad Iliad. IV. 7 — 9, 26 sq. 34 — 36. V. 361 sq. 757 — 761, 877 — 879 partim Parodiis, partim nudis accommodationibus lusit laudatus Thesalonicensium Archiepiscopus: usus nonnunquam pro Parodiæ vocabulo aliis, ut τῶ παιζόντα παρασύρειν ad Il. II. 424.

nec antiquissimis tamen, insistens vestigiis, ad mœrum præcepta, ad gnomas, ad precum verecundarum formulas, aliaque hujusmodi, Iliadis Homericæ versus bene multos aut neutiquam mutatos accommodavit aut leviori, sicubi opus fuisset visum, mutatione deflexit (x): imitatorem recentiori ætate natus, quo non fidelior unquam alter, citatum supra HENRICUM STEPHANUM. Neque enim displicebat prolatari aliquantum Parodicæ artis fines, & appellationis, ASCONII (y) jam tempore vacillantis & ad præsentaneas quasvis, easque mordaciores, responsiones translatae, non tam accurate determinari quam liberius exspatiari potestatem.

Definiri igitur cœpit *Parodia* per *imitationem*,
quæ carmen pœtæ inversum, mutatis quibusdam vocibus,

x) Ad Iliad. I. 575. II. 234 — 236. III. 54 — 58. IV. 166 — 168, 362 sq. V. 32 — 34 (quorum primo in loco τὸ μεταγγαγεῖν, in quinto τὸ μεταποιεῖν videre licet τῶ παραθεῖν junctum), alibique sæpissime.

y) *Antiquum Nævii est*: fato Metelli Roma fiunt Consules; cui tunc Metellus consul iratus versu responderat senario hypercatalecto, qui & Saturnius dicitur: dabunt malum Metelli Nævio pœtæ; de qua parodia subtiliter Cicero dixit (in Verrém Act. I. c. 10. f. 29): *te non ex fato, ut ceteros ex nostra (leg. vestra) familia.* Q. ASCONII PEDIANI in Orationes M. TULLII CICERONIS Enarratt, Lutet. 1520 pag. LXV.

bus, ad alium sensum retrahit (z). At neque sic, si ad nonnullorum respexeris consuetudinem, satis lati constituti videntur Parodiæ limites. Nam ut taceamus, parodicam ab EUSTATHIO haberi non solum nudam Homerici versus, metro plus minus spoliati & sic cum soluta oratione coalescentis, assumptionem (a), sed & proverbiorum admistionem (b);

B pote-

z) Poëticæ majoris Gieslenæ (anni 1657) pag. 192. Plerumque tamen ad jocum & risum, quamvis non semper malignum, comparatam fuisse Parodiam, ut ipse fateri necesse habuit HENR. STEPHANUS (l. c. p. 140), ad stipulantem sibi habens J. A. FABRICIUM Biblioth. Græc. Edit. Harl. Vol. I. p. 550: sic Parodiæ omni ludicrum saltem, si vel innocuum, consilium uno fere ore tribuunt SEALIGER Poëtices L. I. c. 42, HOME Elements of Criticism Ch. XII. Vol. II p. 10. (Edit. Basil. 1795), SULZER Allgem. Theorie der schönen Künste voc. *Parodie*, PRIESTLEY Vorlesungen über Redekunst und Kritik p. 223 sq. ESCHENBURG Theorie und Literatur der schönen Redekünste p. 143, J. A. EBERHARD Handbuch der Ästhetik 2:er Theil p. m. 294 &c.

a) Exemplum tam latæ appellationis, dubius an rejiceret; repetiit STEPHANUS libr. cit. p. 150 sq. Plura ipse præbet EUSTATHIUS passim. Neque tamen THUCYDIDES, *qui miro sæpe artificio Poëtarum versus ita orationi suæ infercit, ut non poëtæ, sed Thucydidis ipsius videatur oratio* (VOSSII Instit. Orat. L. VI. p. 453), Parodis est annumerandus.

b) Sic ad Iliad. V. 137 videtur sibi parodiam deprehendisse in ARISTOPHANIS Ranis v. 126.

poterit certe, frustra renitente propria verborum vi, ad ludibundam profaicorum quoque operum imitationem, quamvis ex QUINTILIANI iudicio (c) abusive, idem traduci Parodiæ nomen. Quo jure vix moderate fatis utentes alii, etiam Paronomasiam f. Paragramma (d) i. e. levem singularis vocis, uno paucisque elementis additis, demtis, transpositis, permutatis, simulque insignem sententiæ mutationem: quæ figura, tametsi a copiosiori Parodico artificio haud respuatur, sola tamen Parodiam constituere non bene dicitur. Non sunt igitur isti, in propriis maxime nominibus, contumeliosi lusus: *Crypsippus* (occultatus equitis statua) (e) vel *Chepsippus* (fæculentus, impurissimis sordibus inquinatus) (f) pro *Chrysippo*, *Theoractus* (perculsus, quasi furore) (g) pro *Theomnasto*, *Biberius Caldus Mero* (h) pro *Tiberio Claudio Nerone*, ceterique generis ejus-

c) Inslit. Orat. L. IX. c. 2 f. 35.

d) CICERO Epist. ad Div. L. VII. ep. 32. *Annominationem* appellat Auctor Rhetor. ad Herennium L. IV. c. 21. f. 29.

e) DIOGENES LAËRTIUS L. VII. c. 7 n. 4.

f) CICERO de natura Deorum L. I. c. 34 f. 63.

g) Idem in Verrem L. IV. c. 66. f. 148.

h) SVETONIUS in vita Tiberii c. 42.

ejusdem, quamvis ipsa Parodia in omnibus omnino gentibus ac lingvis & frequentiores & antiquiores, cum hac, cujus tamen primam quasi speciem indicasse & monstrasse videntur, confundendi.

Sed quoquo modo se habent illa, his omnibus exhausta nondum videbitur plena Parodiæ notio. Cum enim, quod assumere jam liceat, alia vix re differant seria & jocosa (qualis plerumque est parodia) imitatio, quam qua ironicus & proprius sermo: non ægre patet, esse in utroque consilio mentem dicentis vel scribentis præcipue spectandam. Quæ autem fuerit illa, plerumque non admodum difficile judicatur; nec obscurum manet, ne in majori quidem verborum dissimilitudine, imitandi studium. Est enim, præter verba, & aliud quid, in toto rei habitu magis quam in partibus positum, quod alieni exempli, & fere melius, prodat æmulationem. Ex universa nempe cogitandi & sentiendi ratione, ex ipsius stili caractere & forma, ex translucente quadantenus morum & nativæ indolis imagine, ex junctura, serie, peculiaribusque aut saltem maxime frequentatis cuique enuntiationum conformationibus, inflexionibus & conclusionibus, bene perspectis & servatis, sponte exsurgit & in intelligentium lectorum oculos incurrit illa, quæ imitatione quæritur, similitudo. Nimis videtur facilis, quæ nimis manifesta, imitatio; eademque, si vel primo aspectu placuerit, brevi tantum amittit

pretii & honoris, quantum neglexit laboris & diligentiae. Non igitur opus fuit Celeberrimis LIDÉN, VON DALIN & KELLGREN, nostratibus, illis quidem priscum Svecorum vatem, aut scurrilem potius, macaronici, quod vocant, generis versificatorem, SVENONEM BRYNGELII DALIUM, hoc vero (i) novum, immoderatoque sui amore risus dantem, novæ & genuinæ, si Camenis placet, poëseos auctorem, aliquando imitantibus, aut singulas studiose venari verborum & locutionum trietas, aut, quod sibi proposuissent exemplar, digitis monstrare, uti nec indicare, Parodicum consilium se fuisse secutos, sed joci animique causa ita scripserunt.

Eo autem valent jam dicta, ut pateat nimis arctam esse Parodiæ definitionem, qua in paucorum tantum verborum immutationem illa concluditur. Servari quidem possunt multa imitandi auctoris verba, sed possunt etiam plura, imo plurima, pro imitantis consilio, mutari (k). Monuerunt
nempe,

---

i) Saltem quod ad metri genus, tum in aliis fere quam vapulante poëta insolitum; nam si operis summam spectes, Satiræ quam Parodiæ multo est propior.

k) Huc facit illa QUINTILIANI, L. VI. c. 3 f. 97, distinctio *versuum verbis ex parte mutatis positorum & fictorum notis similium, quæ παρῳδία dicitur*: ad quam rem apposite recentissimus Editor G. L. SPALDING in annotationibus: *In hoc (genere, parodiæ nempe) potest ne ullum quidem verbum remanere pristini versus.*

nempe, follicitius rem expedientes & definientes, Celeberrimi ESCHENBURG (l) & MAASS (m) duplicem scripto cuidam, parodica arte, inferri posse mutationem: nimirum aut salvam manere subjectam rem principalem, mutatis verbis & cogitationibus secundariis, aut his manentibus, illam perire alique eedere locum; si hoc, Parodiam, *angustiori* quidem & *proprio sensu*, si illud, eam, quam vestis aut Personæ mutationem (*Travestisement*) (n) appellant recentiores, existere. Quod si jam cogitetur in scripto, alterutra imitationis forma exprimendo, a primo auctore id adhibitum fuisse curæ & diligentiae, ut æquæ idoneorum judicum postulationi ut-
 cunque satisfaciens dicta rebus aptaverit reddideritque quam maxime convenientia, turbari necesse erit atque subverti hunc rerum verborumque consensum, si sublatis, quæ argumento optime & ex asse respondere visa fuerint, alia substituantur, aut
 ni-

---

l) Loc. cit. Cfr. secundam operis editionem, quæ inscribitur: Entwurf einer Theorie und Literatur der schönen Wissenschaften p. 122.

m) Ueber das Parodiren und Travestiren, in Charaktere der vornehmsten Dichter aller Nationen - - - von einer Gesellschaft von Gelehrten, 2:n Bandes 1:s Stück pag. 41 — 44.

n) Compendii causa hanc *verborum*, illam *rerum*, Parodiam, pace lectorum, nominabimus; *incondite fortasse, sed tamen ut res possit intelligi.*

nimum aut nimis parum inculcantia. In gravi saltem materia, decente & quasi nativo vestitus lepore spoliata, & adscititiis, proptereaue ineptis & turpibus, infucata ornamentis fieri nequaquam poterit, quin indignatio aut, qui frequentior & fere perpetuus esse solet verba mutantis Parodiæ comes, risus subsequatur: quem tamen tantum abest ut metuat verborum Parodus, ut omni potius studio captet. Sed neque aliud Parodi, qui proprie & angustius dicitur, communiter esse solet consilium. Cum enim rarius plane idem esse possit novæ materiæ color atque habitus, qui fuerat nativæ loco matæ, suumque hospiti non rogato cedere mundum coactæ, non erit obscurum, in ipsa quoque rerum Parodia frequentem nasci risus occasionem: qui quidem ex animadverso harmoniæ & proportionis defectu sponte exoritur. At docet tamen, præter Stephaniana plurima, vel unum illud a Celeb. MAASS allatum exemplum (o), non tantum

---

o) *Mein Zweck auf Gottes schöner Erde
ist nicht, darauf vergnügt zu seyn;
Drum will ich, bis ich Asche werde,
auf jenes Leben nur mich freun.*

In quo manifestam, cum sensus quidem inversione, sed verborum ad secundarias ideas pertinentium mutatione admodum levi, agnosces parodiam versus Höllyani:

*O wunderschön ist Gottes Erde,
und werth darauf vergnügt zu seyn!*

tum tamque necessarium esse inter rerum parodiam & veritatem s. logicam s. moralem s. æstheticam divortium, ut in illam, quemadmodum in parodiam verborum, unum & indivisum esse possit risus imperium.

Hæc fere ille, quem in non paucis secutus Celeb. jam laudatus EBERHARD, ab eodem tamen neque minus deflexit. Totum enim utriusque Parodiæ discrimen ad Dramaticam maxime rationem accommodans, id putavit omnino eventurum, ut

*quicumque Deus, quicumque adhibebitur Heros,
Regali conspectus in auro nuper & ostro,
Migret in obscuras humili sermone tabernas;
Aut, dum vitat humum, nubes & inania captet (p);*

remque sic omnem ad id, quod cogitationibus earumque signis inest, ludicrum (*le burlesque*, ab Italica voce *burlare* h. e. ridere, cavillari) referens; a propria Parodiæ (rerum) notione serium omne consilium, consultone an oblivione? exclusit. Qua in re ut assensum omnium polliceri sibi vix poterit, ita neque in reliquis videtur, MAASSIO plenus, singula rei capita exhaustisse. Mo-

---

*Drum will ich, bis ich Asche werde,
mich dieser schönen Erde freun.*

Monere quidem jam nolumus, cogitari in Dramaticis etiam posse, ut mutatis quamvis personis, sed in eadem aut simili causa constitutis, aptari queant & convenienter dici quæ de aliis dicta prius fuerint; nam cogitari profecto facilius quam præstari id potest. Sed omisum aliquid a MAASSIO est, idemque nec ab EBERHARDO ea qua oportuisset diligentia excusum. Is enim, tametsi & Allusionum, quas vocant, earumque eventus magnos & illustres aut gravia dicta ad res exiles & speratas, risu sciendi causa, accommodantium, utique meminuit, easque ad rerum Parodiam jure retulit; tamen in angustum nimis locum hujusmodi compulit Parodias, aut præterit potius aliam universi generis partem. Ut exemplo res clarius pateat, inter multa, hos attulisse conveniet FLORI versus:

*Ego nolo Cæsar esse,
ambulare per Britannos,
Scythicas pati pruinas;*

rescriptamque ad eosdem HADRIANI Imperatoris parodiam:

*Ego nolo Florus esse,
ambulare per tabernas,
latitare per popinas,
culices pati rotundos (q);*

in qua & primariam & secundarias res ita mutatas invenies, ut parodico quamvis habitu manifeste induta, ad neutram Parodiæ formam possit commode referri. Nam in hoc sane mixto aut intermedio quasi genere neque eadem cogitatur res principalis, neque eadem novæ inductæ subjiciuntur verba rerumque imagines: sed res diversæ diversis itidem, at facie utcunque simili conspicuis, cuique seorsum propriis ornatae appendicibus, rerum instar in productioni comparatione collatarum, junctim procurrunt, mutua & similitudine & diversitate ad delectandum fortiores. Quam igitur Parodiæ speciem & reliquis addere oportet; & *compositam* appellare, ut speramus, licebit.

Ex his jam omnibus, quid sibi velit totum Parodiæ genus, facilius intelligitur quam definitur. Est vero præterea etiam alia Parodiæ divisio, qua, ut Poësis universa (r), in *Epicam* & *Dramaticam* dispescitur. Aut enim narratur & depingitur aliquid, aut agitur: unde etiam ad utrumque genus mature jam adhiberi cœpit Parodia. — Facile tamen credas, nulla usquam apparere ante excultam Poësin, parodicæ artis vestigia: quæ quidem in HOMERO, proprios versus passim imitante, & pro re nata variante, indagasse sibi visus, post EUSTA-

C

THIUM

(r) ESCHENBURG, libr. cit. editionis ultimæ, pag. 87 sq.

THIUM (f), STEPHANUS (t), nihil attulit, quod ab aliorum quoque bene multorum vatum, & nominatim VIRGILII (u), consuetudine abhorreat. Sed quoquo modo se habent illa, perennes Homericæ venæ rivos (x) nequaquam vel Parodi neglexerunt.

f) Ad Iliad. V. 906.

t) Libr. cit. p. 131.

u) Inter exempla non facile numeranda conferas Georg. IV. 171 — 175 cum Æn. VIII. 449 — 453. Georg. IV. 479 cum Æn. VI. 438. Æn. I. 724 cum VII. 147. Æn. IV. 6 cum VII. 148. Æn. VIII. 596 cum XI. 875 &c. Quorum unum alterumque (cum multis præterea aliis) simul docet, eosdem plane versus nonnunquam fuisse a poëta in usum revocatos. Accedit manifesta pluribus in locis HOMERI aliorumque, ut ENNII (Æn. IX. 528, vid. QUINTILIAN. L. VI. c. 3 s. 86), imitatio, quæ tamen cum Parodia non multum habet commune.

x) Cfr. ALEXANDER Ætolius apud ATHENÆUM L. XV. c. 17. Quare SALVINUS in notis ad EUSTATHIUM: *Observa Homeri dicta magnum orationi pondus adjicere: & iis, pro re nata, uti, gravitatis simul ac venustatis plenum videbatur. Illuminabaturque Homeri verbis, tanquam gemmis stellulisque, oratio. Resque etiam communes, & in medio positæ, si Homericæ ore explicabantur, splendoris graviorisque efficiebantur. Tantum apud antiquos Homeri valuit majestas atque auctoritas. Et alibi: Parodiæ Homericæ frequentes sunt apud auctores. Quippe Homeri versus memoriter, ad varia vitæ negotia, cum elegantia simul & vi, accommodabant.* vid. EUSTATHIUS POLITI T. I. p. 382 T. II. p. 284.

runt. De primo autem verarum Parodiarum auctore — ut de aliarum rerum, aut insignis necessitatis aut magnæ cum humana natura convenientiæ, inventoribus — summa est inter veteres dissenſio. HEGEMONEM Thasium nominat ARISTOTELES (y) HIPPONACTEM Ephesium, Choliambi, ut fertur, repertorem (z), cognomine *Lentem* f. *Lenticulam* (Φακῆν), POLEMO apud ATHENÆUM (a), HIPYEM Rheginum SUIDAS (b), ARCHILOCHUM Parium, jamborum, saltem HORATIO (c) teste, auctorem, ESCHENBURG (d). Quam litem hodie dirimi posse, nulla spes adest. Horum tamen omnium cum antiquissimus sine dubio sit ARCHILOCHUS, & præter sublestam, cum recentioris tum multis in locis interpolati, SUIDÆ auctoritatem, eodem fere, circa

y) Loco jam citato.

z) Sic, post CLEMENTEM Alexandrinum Στροματ. L. I. plerique, etiam VOSSIUS, Instit. Poët. L. III. c. 18 §. 3, qui tamen alibi (de Historicis Græcis p. 442) præeunte SUIDA, hanc inventionem HIPYI attribuit.

a) L. XV. c. 16.

b) In Lexico, voce ἵπυς.

c) Epist. I. 19 v. 23 — 25. Art. Poët. v. 79.

d) Libr. cit. p. 144. Cfr. de Archilochi μέλει sive hymno, qui ad multos poterat accommodari & cithara canebatur, ERASMUS ROTERODAMUS in Adagiis.

circa 60:nam ambo Olympiadem, tempore vixerint HIPPONAX & HIPYS, de HEGEMONE autem idem narret ATHENÆUS, eum primum in theatri scena de parodiis certasse, vicissequæ & aliis & Gigantomachia: non erit absolum, prima Parodiæ, & quidem Lyricæ, initia vindicasse ARCHILOCHO, tum HEGEMONI Dramaticam, tandemque HIPPO-NACTI Epicam, ut primis artis auctoribus, adjudicasse; nisi forte in Batrachomyomachia & Margite, Homericis, ut valgo putant, scripsis, prima rei rudimenta velis agnoscere.

